

Deel 2

De gedeelde man

14

Vertwijfeld speelt Denise met haar mobieltje, terwijl ze heen en weer door haar hotelkamer loopt. Zal ze Bernhard bellen of sms'en? Na de wandeling met Robbert heeft ze behoefte aan een luisterend oor. Aan de andere kant heeft ze juist ook geen zin in goedbedoeld advies. Het is tenslotte haar leven. Ze denkt aan haar plan om Robbert te verleiden, een nacht met hem. Het lijkt absurd nu Robbert zo duidelijk zijn grenzen heeft aangegeven. Aan de andere kant: er bloeit iets fantastisch tussen hen wat ze niet zomaar opzij kan zetten. Ze verlangt hevig naar hem, terwijl ze het tegelijkertijd doodeng vindt. De vrouw in haar wil verleiden, wil passie, wil seks, wil genieten. Maar het is ook precies wat het zo moeilijk maakt om het te stoppen. Dit is wat ze al die jaren gemist heeft en waarvan ze veel meer wil. Niet het huilen, maar het gevoel van intimiteit dat erdoor ontstond, het ongelofelijke gevoel van verbinding tussen hen. Ze voelt het verlangen als een razende door haar lichaam gieren. Verdorie, ze wil hem gewoon! Resoluut gooit ze haar mobieltje op bed. Ze heeft geen zin in goedbedoeld advies van iemand die haar gaat zeggen dat ze gek is.

Douchen. Dat zal haar hersenspinsels ordenen. Bovendien: het zijn maar gedachten. Was het leven niet om van te genieten? Morgen kan ze wel dood zijn. Kijk maar naar Marc.

15

Bij terugkomst opent Robbert zijn mobieltje en ziet drie gemiste oproepen en een voicemailbericht. Shit. Hij had het geluid uitgezet tijdens de wandeling met Denise. Hij drukt op de toetsen om zijn voicemail te beluisteren.

'Hé lieverd, met mij. Ik dacht ik bel je gewoon zelf maar even, vond het zo raar dat we elkaar gisteren niet gesproken hadden, maar je bent er niet. Je hebt het vast heel erg druk. Nou, hier is alles goed. De yoga was heerlijk, ik voel me echt een stuk beter en had er ook echt behoefte aan. Het is beredruk op de afdeling en gisteren is Joke overleden, je weet wel, die jonge vrouw van 28 met die uitgezaaide borstkanker. Zo sneu met die familie. Je had dat dochtertje moeten zien huilen, echt hartverscheurend. Anyway, ik vertel het je nog wel als je terug bent. Weet je, ik maak iets lekkers voor je, je hebt vast behoefte aan iets anders dan Italiaans als je terugkomt. Ik probeer het straks nog een keer, oké? O ja, en vergeet niet dat we naar de verjaardag van Marja gaan. Ze rekt op ons, dus dit weekend geen werk, hoor! Doe! Kus kus.'

Hij drukt de telefoon uit. Zijn lieve Elvie. Natuurlijk is het raar dat hij gisteren niet terugbelde. Elvie voelt het haarfijn aan met haar goedontwikkelde intuïtie. Hij zucht. Verdomme, hoe redt hij zich hieruit? Hij denkt terug aan Denise en hoe ze vanmiddag huilde in zijn armen. Had hij niet gewoon een dag eerder naar huis moeten gaan toen hij hoorde dat de meeting met de Aziaten niet doorging? Wat had hij eigenlijk gedacht toen hij Denise overhaalde om ook een dag te blijven en met hem op stap te gaan? Hij kan zich wel voor zijn kop slaan. Hoe meer tijd hij met haar doorbrengt, des te moeilijker het wordt. Maar ook voelt hij dingen die hij bij Elvie nooit gevoeld heeft. Denise lijkt op hem. Ze is avontuurlijk, gedreven en passioneel. *Elvie is de moeder van je kinderen. De vrouw met wie je oud wilt worden.* Hij hoort meteen het andere stemmetje, de andere waarheid. Stapt hij niet in een of ander moeras waar hij nooit meer uitkomt? Zal hij Toon bellen? Onzin. Dit moet hij zelf kunnen oplossen. Bovendien weet hij nu al wat Toon zal gaan zeggen. Hij komt vast weer met die polyamorie aanzetten. Dat lijkt hem een onmogelijke zaak. Alhoewel... Eerst dat boek maar lezen en dan verder kijken. Nu even Elvie bellen en gewoon doen.

Ze hoeft niet alles te weten. Nog niet. Hij pakt zijn telefoon.
'Hé lieverd, met mij.'

Hij glimlacht als hij de enthousiaste reactie van Elvie hoort.
'Sorry dat ik gisteren niet gebeld heb. Ik was echt kapot, het is een enerverende week hier. Ik zal blij zijn als ik morgen weer thuis ben, lieverd. Maar vertel, hoe gaat het met jou? Vertel eens over Joke.'
Hij luistert naar het gebabbel van Elvie. Wat klinkt het heerlijk vertrouwd. Zijn vrouw. Hij is blij dat Elvie vol zit met haar verhaal over Joke, dan hoeft hij het niet over zichzelf te hebben. Door nu met al zijn aandacht naar haar te luisteren, kan hij in ieder geval doen alsof hij er echt voor haar is, want ineens is hij nergens meer zeker van.

16

Robbert zit aan de bar van het hotel als Denise naar hem toe loopt. Ze heeft zich zorgvuldig opgemaakt en er is niets meer van haar onzekerheid en kwetsbaarheid te zien. Dit is de onafhankelijke, zelfstandige, innemende vrouw die hij zo kent van zijn werk. Vrouw met een hoofdletter. Mijn God, wat is ze aantrekkelijk. Het moest verboden worden. Elvie lijkt plotseling verder weg dan ooit. Hij heeft haar niets verteld over zijn wandeling met Denise. Dat kon later altijd nog. Nu twijfelt hij ineens weer. Had hij dat boek over open liefdesrelaties maar nooit besteld! Elvie maakt het pakket vast open en zal zeker vragen hebben. Hoe kan hij zo stom zijn om te denken dat hij hierover met Elvie zou kunnen praten!

'Een dubbeltje voor je gedachten.'

Denise trekt een barkruk naar achteren zodat ze naast hem kan gaan zitten. Robbert pakt het halfgevolle glas bier en drinkt het in een ruk leeg. Met een klap zet hij het lege glas op de bar.

‘Kom, laten we gaan eten. Een vrouw als jij hoort niet op een barkruk te zitten.’

Denise glimlacht en zegt: ‘Zullen we in de stad een hapje eten?’

‘Waarom niet?’

Denise pakt haar tas.

Al gauw zitten ze naast elkaar in de taxi en vijf minuten later opent Robbert de deur van een tapasrestaurant. De taxichauffeur heeft niets te veel gezegd. Het donkerbruine restaurant is gezellig verlicht, met kleurige schilderijen aan de muur. Ze nemen plaats aan een klein tafeltje in een rustig hoekje. Een vrolijke ober komt naar hun tafel en overhandigt de menukaart. De wijn van het huis moet fantastisch zijn. Ze kiezen beiden drie kleine gerechten uit, Robbert met vlees en Denise vegetarisch.

Als de ober weg is, leunt Robbert achterover.

‘En, mevrouw de sales-coördinator, ben je tevreden met de projectvoortgang?’

Robbert besluit om het vanavond maar gewoon zakelijk te houden. En als het aan Denise ligt, gaan haar plannen voor een nacht met Robbert gewoon door. Maar wel op haar manier en niet op de zijne. Niks geen moeilijke gesprekken met jaloerse echtgenoten die je het leven zuur maken. Dit hoeft niemand te weten. Alle collega’s zijn naar huis. Ze hebben gewoon vrij spel hier samen in Toscane. Het wordt tijd voor nieuwe herinneringen, nu ze weer hier is. Een nacht met Robbert om nooit te vergeten en om nooit door te vertellen. Robbert is idioot als hij dit allemaal wil opengooien.

‘Denise, waar zit je met je gedachten? Ik stel je al twee keer dezelfde vraag en je reageert niet.’

Denise kijkt hem aan. Ze kijkt ineens vrolijk.

‘Er zit spinazie bij je lip’, wijst ze naar zijn mond.

‘Nou? Stoort het je?’ Hij slaat zijn armen over elkaar en kijkt haar uitdagend aan. Denise buigt voorover, pakt het stukje verse spinazie tussen duim en wijsvinger en stopt het in zijn mond. Zijn lippen en tong raken haar vingers. Een paar seconden houdt ze stil en voelt

hoe zijn tong met haar vingers speelt, voordat ze haar hand langzaam terughaalt. Een scheut van opwindning schiet door haar lijf. De lucht lijkt plotseling verzengd van erotische spanning.

Hij neemt een slok water. Zijn opkomende erectie verdwijnt niet.

‘Luister, Denise, dit kan niet.’

‘Jij begint anders, hoor,’ protesteert ze.

Robbert zwijgt en kijkt haar ongemakkelijk aan.

‘Luister, Robbert. Het is zo duidelijk als wat. Ik wil jou en jij wilt mij.

Laten we niet moeilijk doen en naar mijn kamer gaan. Laten we ons aan onze gevoelens overgeven, dan is die spanning tussen ons tenminste weg. Dan weten we waarnaar we verlangd hebben.

Als we terug zijn in Nederland vergeten we dit alles. Dan zijn we weer gewoon collega’s.’

Robbert kijkt haar bevreemd aan.

‘Niemand hoeft iets te weten, Robbert,’ fluistert ze terwijl ze haar hand op zijn arm legt.

Haar zachte stem irriteert hem plotseling.

‘Je biedt jezelf aan?’ Robbert kijkt haar ongelovig aan. ‘Doe niet zo goedkoop, Denise. Zo simpel als jij het stelt, is het niet.’

Denise trekt haar hand terug.

‘Oh nee? Jij bent degene die moeilijk doet, Robbert. Ik voel toch hoe sterk je naar me verlangt! Ik heb nog nooit meegemaakt dat een man die zoveel zin heeft in een vrouw als jij in mij, mij weerstaat.’

‘Nou, dan heb je nu de eerste tegenover je zitten.’

Zijn stem klinkt koppig en hij kijkt haar onbewogen aan. Denise kan hem wel slaan. Eerst haar zo uitdagen en nu terugkrabbelen.

Wat een vernedering! Haar ogen spuwen vuur. Nijdig staat ze op.

‘Wat ben jij een eikel, Robbert Minken.’

‘Wat ben jij een heks, Denise Lammers,’ imiteert hij haar met een nasale hoge kopstem. Zijn stem klinkt bizar. Ze schieten tegelijkertijd in de lach.

‘Kom. Ga zitten. Laten we een toetje bestellen en praten.’

Robbert grijpt haar arm en trekt haar weer naar haar stoel.

‘Denise, luister. Je hoeft je niet afgewezen te voelen. Ja, ik wil jou net zoals jij mij wilt. Daar heb je gelijk in. Maar ik denk niet dat vreemdgaan een goed idee is.’

‘Wat stel jij dan voor? Heb je een alternatief?’

‘Ik weet het niet. Ik moet erover denken, maar ik denk echt dat het beter is als ik er met Elvie over ga praten.’

Denise zucht.

‘Daar gaan we weer. Hadden we dit hoofdstuk niet al eens besproken?’

‘Je klinkt als een verwend kind dat haar zin niet krijgt.’

‘Ja, zo voel ik me nu ook.’

Ze kijkt expres beteuterd en schiet vervolgens in de lach.

‘Verdomme, Robbert, het is toch niet normaal dat jij zo door mij heen prikt?’

‘Ik vind het leuk om door jou heen te prikken. En eerlijk is eerlijk: je doet ook echt wat met mij, hoor. Ik vind het ook leuk om je een beetje te pesten. Die had je nog tegoed van me na jouw bizarre verleidingspoging tijdens de meeting.’ Hij knipoogt speels.

‘Aaah, dat is gemeen! Ik heb je mijn excuses toch al aangeboden’, reageert ze verontwaardigd.

‘Ik weet het. Bovendien: wat ik daarna met jou deed, was ook niet fraai. Maar ik zal je eerlijk bekennen: weet je dat ik zoiets nog nooit gedaan heb, Denise? Ik ken deze sterke gevoelens helemaal niet van mezelf. De manier waarop jij de verleidelijke vrouw uithangt. Weet je wel hoeveel zelfbeheersing dat van mij als man kost?’

Ze glimlacht en zegt niks, kijkt hem alleen maar aan. Hij pakt haar handen en streelt haar vingers, drukt er een kus op.

‘Het is zo raar met jou. De ene keer ben je de vrouw van de wereld. Zoals je daar nu zit, zoals je kijkt. Zo verleidelijk. Zo op en top vrouw.’ Hij schraapt zijn keel. ‘En dan vanmiddag, toen je vertelde over Marc, zo kwetsbaar, zo open ineens. Dan verlang ik zo naar je, Denise.’

Hij kijkt haar aan en peilt haar reactie. Hun ogen ontmoeten elkaar en in een flits van een seconde ziet hij weer even het kleine meisje.

Hij grijpt haar hand.

‘Denise, ik wil alles van je weten. Ik wil veel meer van je zien. Ik wil je echte ik zien. Ik wil niet zomaar een wilde nacht op een hotelkamer ergens in het buitenland met een chick van mijn werk. Je bent meer dan dat. Ik wil een volwaardige relatie met je. Ik weet nog niet hoe, maar ik ga het uitzoeken.’

Zijn stem klinkt vastberaden. Hij kijkt haar doordringend aan, streelt zachtjes met zijn duim haar hand en laat die dan langzaam weer los.

Denise weet ineens niet meer wat ze moet zeggen. Zijn woorden klinken als balsem in haar oren. Hij wil een relatie met haar! Hij wil alles van haar weten! Alles? Dat is wel heel veel. Een golf van opwinding trekt door haar buik en tegelijkertijd breekt het zweet haar uit. Ze pakt de menukaart van het tafeltje naast hen.

‘Toetje?’, vraagt ze. Ze strijkt met haar hand door haar haren, in een poging haar verwarring te verbergen.

‘Doe mij maar een espresso. Dat lijkt me beter’, antwoordt Robbert beheerst.

‘Wat ben je toch verstandig’, sneert ze.

‘Er moet er één de wijste zijn. Het lijkt me logisch dat ik dat ben. Jij hebt immers niks te verliezen.’

Hij kijkt haar doordringend aan. Denise zwijgt.

‘Doe mij ook maar een espresso’, zegt ze terwijl ze de kaart terugzet.

‘Excuses’, mompelt ze, terwijl ze opstaat en haar handtas pakt om naar het toilet te gaan.

Hoezo niks te verliezen, denkt ze terwijl ze van hem weg loopt. Hij moest eens weten. Ze heeft alles te verliezen. Ogenscheinlijk misschien niet. Maar heel ver weggestopt zit een gigantische angst. De angst om haar autonomie te verliezen, haar heerlijke goed-geregelde leventje. Het gevoel benauwt haar. Haar hart bonst nu in haar keel. Met een zwaai gooit ze de deur van het toilet open. De koelte van de witte tegels komt haar tegemoet. Als ze eerlijk is tegen zichzelf, gaat het veel verder dan dit.

Het is de angst om een deel van zichzelf te verliezen.

Ze loopt naar de kraan en laat het koude water over haar polsen stromen.

Als ze niet oppast, verliest ze zichzelf. Volledig.

Aan hem.

Ze sluit haar ogen en legt haar handen op haar buik. Ze bijt op haar lip om het trillen te stoppen. Ze moet zich beheersen! Wat deze man met haar doet, is ongekend. Ze verdient gewoon een nacht met hem! Is het niet nu, dan komt er vast een andere gelegenheid. Daar gaat zij voor zorgen. Ze weet het zeker. Haar vastberadenheid stelt haar gerust.

Eenmaal terug op haar hotelkamer voelt ze zich gefrustreerd. Een nacht met Robbert lijkt door al die uitgebreide serieuze gesprekken verder weg dan ooit. Na hun enigszins koele afscheid is ze alleen maar nog meer opgewonden. Ze wil hem! Ze trekt haar kleren uit en gooit ze achteloos op het bed. Ze had nog wel haar mooiste lingerie aangetrokken, voor hem! In haar slip en bh loopt ze naar de badkamer. Ze kijkt in de spiegel. Een rode blos kleurt haar wangen en haar ogen schitteren. Opnieuw kijkt ze naar haar spiegelbeeld. Het bevalt haar wat ze ziet. Dat hij dit afwijst! Weer hoort ze zijn woorden: *'Ik wil veel meer van je zien. Ik wil je echte ik zien.'* Ze wordt helemaal warm van binnen. Iedere vezel in haar schreeuwt om hem, ze smacht naar samensmelting. Ze sluit haar ogen en glijdt met haar handen over haar borsten. Haar duimen spelen even met haar tepels. Haar lichaam reageert onmiddellijk. Ze zucht diep voordat ze haar ogen weer opent. Strijdlust en passie kijken haar aan. 'Wel, Robbert, dit is ook mijn echte ik. Ik ben een vrouw, ik ben een verleidelijke vrouw. Deze vrouw is vol van verlangen en wil jou,' fluistert ze uitdagend naar haar spiegelbeeld. Ze vindt het leuk om zichzelf te zien in haar sexy lingerie. Geen enkele man heeft haar ooit zo weerstaan. Ze stift opnieuw haar lippen, fatsoeneert haar haren en glijdt in haar donkerrode satijnen duster. Ze strikt hem zo dat haar

decolleté goed zichtbaar is en ze hem snel kan opentrekken. Ze werpt zichzelf een bemoedigende kus toe in de spiegel. Wat heeft ze uiteindelijk te verliezen als ze hem nog nooit gehad heeft? Niks! De finale kan wat haar betreft beginnen.

Denise werpt een blik over de gang als ze haar kamerdeur opent. Niemand te zien. Snel doet ze haar deur dicht en loopt naar de kamer van Robbert. Ze hoort het water van de wastafel in zijn badkamer. Ze klopt en wacht. Iedere seconde lijkt een eeuwigheid. Robbert opent de deur en is zichtbaar verrast. Ze kijkt hem verleidelijk aan.

‘Ik kon niet slapen van opwinding’, fluistert ze. ‘Er is zoveel vuur in mij. Kijk maar.’

Ze trekt aan de strik van haar duster terwijl ze hem aankijkt. Hij kijkt naar haar vingers en ziet haar vrouwelijke vormen verschijnen. Gebiologeerd kijkt hij haar aan. Ze is geil. Hij kan het bijna ruiken. Zijn ademhaling versnelt.

‘Denise’, fluistert hij.

Hij trekt haar naar binnen.

‘Denise, dit kan niet!’

‘Wat kan niet? Dit?’ Ze neemt zijn hoofd tussen haar handen en drukt haar lippen op zijn mond. Heel even speelt ze met zijn lippen. Ze voelt hoe hij reageert op haar.

‘Of dit?’ Ze opent haar mond en zoekt met haar tong de zijne. Robbert kreunt. Ze vlijt haar halfnaakte lichaam tegen hem aan. Hij voelt haar zachtheid, haar borsten. Het lijkt wel alsof hij niets meer te vertellen heeft. Denise heeft gelijk. Hij wil haar net zoals zij hem wil. Hij opent zijn ogen en ziet hoe ze hem observeert terwijl ze hem kust. Het is alsof hij verdrinkt in haar ogen en er niets tussen hen in is. Hij voelt zijn enorme erectie knellen tegen de rand van zijn onderbroek. Denise voelt het ook. Haar hand schuift naar beneden. ‘Of dit?’ Haar vingers strelen zijn erectie, die schreeuwt om bevrijding, en glijden langzaam naar achteren over zijn ballen.

Oh my God! Dit is levensgevaarlijk. Dit kan niet. Dit mag niet. Dit is fout. Elvie! Hij rukt zich los uit hun omhelzing en duwt haar van zich af.

‘Alles.’ Hij hapt naar adem. ‘Dit alles kan niet, Denise. Dit is niet goed.’ Hijgend kijkt hij haar aan. Plotseling voelt hij zich erg naakt bij haar. Hij loopt naar het bed, schiet in zijn T-shirt en gaat naar het raam, Denise verbouwereerd achterlatend. Hij kijkt naar buiten, naar de stad beneden hen en de honderden lichtjes van de auto’s die door de straten bewegen. Langzaam wordt zijn ademhaling weer wat normaal. Hij wrijft met zijn handen door zijn haar en loopt naar Denise toe die op de rand van het bed is gaan zitten.

‘Lieverd, dit is niet goed. Kom. Sta op.’

Zijn vingers zoeken naar de koordjes van haar duster, die hij vervolgens zorgvuldig dichtknoopt. Tranen kleuren zwarte strepen mascara over haar wangen. Het kan haar opeens niets meer schelen. ‘Ik word gek van verlangen naar jou, Robbert. Ik heb nog nooit zo sterk naar een man verlangd. Ik ben helemaal gefrustreerd van opwinding.’ Ze probeert de brok in haar keel weg te slikken. Dat ze dit überhaupt doet en zegt tegen hem! Waar is de ongenaakbare Denise gebleven? Die zou zo iets nooit doen!

‘Lieverd, niet huilen. Ik wil jou net zo graag als jij mij wilt. Maar niet op deze manier.’

Denise zwijgt. Ze voelt zich plotseling erg dom.

‘Luister, Denise. Als het zover komt, dan wil ik dat we ons allebei helemaal kunnen laten gaan. Dat we ervan kunnen genieten. Ik wil niet vrijen en achteraf schuldgevoelens krijgen. Dat is niet goed voor mij, maar ook niet voor jou. En zeker niet voor Elvie. Zij verdient dit niet.’

‘Elvie, Elvie, Elvie. Ik word gek van die naam,’ snauwt ze.

‘Elvie is mijn vrouw, Denise. Ik wil niet dat je zo neerbuigend over haar praat.’ Zijn stem klinkt plotseling afstandelijk en koel.

Ze wrijft door haar ogen in een poging de uitgelopen mascara weg te vegen.

‘Ga slapen, Denise. We zijn allebei moe van alle emoties. Morgen, als we terug zijn in Nederland, ziet alles er anders uit. Laten we even wat afstand nemen van elkaar en er later op terugkomen. We vinden wel een oplossing.’

Robbert hoort hoe hoopvol maar ook hoe onvast zijn stem klinkt. Als hij het maar vaak genoeg zegt, gaat hij het vast zelf ook geloven, denkt hij vol zelfspot.

Denise zegt niets meer. Er zitten rode vlekken in haar nek. Beduusd loopt ze de kamer uit. Bij de deur kijkt ze hem nog even aan. Haar verwarring raakt hem meer dan hij wil toegeven. Medelijden en spijt strijden om de grootste waarheid. De steen in zijn buik neemt toe. *Je bent de grootste sufferd van de hele wereld. Hoe kun je zo'n vrouw nu zo laten gaan? Je wilt haar toch?* Tegelijkertijd is hij opgelucht. Hij is ternauwernood ontsnapt aan een groot drama. Ze trekt de deur net te zacht achter zich dicht.

In zijn bed tuurt hij naar het plafond. Hij vraagt zich af hoe hij deze spanning en opwindning kan negeren. Hoezo ontsnapt? Hij zit er nog steeds middenin. Alsof ze hem betoverd heeft. De heks. Hij draait zich op zijn zij, maar zijn erectie vraagt om aandacht. Wat zou er gebeurd zijn als hij haar niet had weggestuurd? Hij draait op zijn andere zij en probeert de opkomende beelden te verjagen. Geen resultaat. Hij draait zich weer op zijn rug. Zijn handen dwalen af naar zijn pik. Keihard. Verdorie, wat heeft ze met hem gedaan? De sloerie. Hij had haar moeten neuken tot ze geen adem meer kon halen! Uiteindelijk geeft hij zich over aan zijn verlangen en fantasieën en begint zich af te trekken.

De bevrijding komt sneller dan hij ooit voor mogelijk heeft gehouden. Uitgeput valt hij in slaap.